

kontroloverenskomst af 12. juli 1957, er udtryk for, at Danmark varetager de øvrige nordiske landes indrejseinteresser. Sådanne afvisningsgrunde vil ikke kunne, anvendes over for udlændinge, der er omfattet af fællesskabernes indrejsegrunde. Retten til frie personbevægelser inden for fællesskaberne er et fundamentalt princip, som alene kan brydes, hvor indrejselandet kan påberåbe sig hensyn til sin egen offentlige orden, sikkerhed og sundhed.

De øvrige afvisningsgrunde kan derimod opretholdes uændret. Efter omstændighederne vil det dog kunne være nødvendigt at følge en mere tilbageholdende praksis end hidtil. Dette vil navnlig komme på tale for så vidt angår § 2, stk. 1, nr. 2. Direktiv nr. 64/221 bestemmer, at økonomiske grunde ikke falder ind under hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed. Der vil således ikke kunne afkræves en fællesmarkedsborger, der vil indrejse for at etablere sig, dokumentation for, at han er i besiddelse af de fornødne økonomiske midler hertil, ligesom en lønmodtager, der indrejser for at søge arbejde, ikke kan afkræves dokumentation for, at han har rimelig mulighed for at opnå beskæftigelse. Direktivet kan dog ikke antages at være til hinder for, at der sker afvisning i klare tilfælde af subsistensløshed.

Til § 1, nr. 2.

ad § 4.

1. Udlændingelovens udvisningsgrunde foreslås stort set opretholdt uændret, idet man dog af systematiske grunde har omplaceret de enkelte bestemmelser. Om kompetencen til at bestemme udvisning henvises til bemærkningerne ad § 6.

2. Særlige begrænsninger i udvisningsadgangen er påkrævet af hensyn til fællesmarksreglerne. Forslagets § 4, stk. 3, indeholder følgende begrænsninger:

a. Lovforslagets § 4, stk. 1, nr. 4, der svarer til den gældende lovs § 5, stk. 1, nr. 2, kan ikke anvendes over for fællesskabernes statsborgere, idet bestemmelsen er uforenelig med direktiv nr. 64/221 art. 3, stk. 3. Direktivets bestemmelse vedrører dog kun det tilfælde, at rejselegitimationen mister sin gyldighed efter indreisen. Udvisning kan derimod foretages, såfremt rejselegitimationen allerede ved indreisen var ugyldig. Forslagets § 4, stk. 1, nr. 3, der også gælder fællesskabsborgere, er affattet i overensstemmelse hermed (henvisningen til § 2, stk. 1, nr. 1).

b. Udvisning af de i § 4, stk. 2, nævnte grunde må undlades, idet der ikke er tale om varetagelse af egne fremmedretlige interesser. Der henvises i det hele til det tidligere anførte vedrørende afvisning.

3. Efter § 6, stk. 1, nr. 3, i den gældende udlændingelov kan den, der i henhold til den sociale lov-

givning har adgang til forsørgelse, ikke udvises. Forslagets § 4, stk. 1, nr. 7, er affattet således, at udvisning heller ikke kan ske af den, der i henhold til fællesskabsreglerne har adgang til forsørgelse. Fællesskabernes bestemmelser om social forsørgelse forpligter navnlig medlemslandene til at ligestille fastboende lønmodtagere fra andre medlemslande med egne statsborgere.

Tilpasningen til fællesskabsreglerne nødvendiggør en indskrænkning i den hidtidige udvisningsadgang. Efter rådsdirektiv nr. 360/68 art. 7, stk. 1, kan en lønmodtager ikke fratages sin opholdstilladelse på grund af uforskyldt arbejdsløshed eller på grund af arbejdsudygtighed som følge af sygdom eller ulykke. Endvidere kan anføres den almindelige forskrift i direktiv nr. 64/221 art. 2, stk. 2, hvorefter indrejseretten ikke kan begrænses af økonomiske grunde. Ved rådsprotokol af 27. september 1968 er det dog bestemt, at en person, der er indrejst for at søge arbejde, kan udvises, såfremt han bliver subsistensløs, inden beskæftigelse er opnået.

Selvstændige erhvervsdrivende og ydere og modtagere af tjenesteydelser, der efter indreisen bliver subsistensløse, vil i reglen ikke have mulighed for at fortsætte virksomheden og er derfor ikke længere omfattet af indrejsegrunden.

Det er herefter ikke påkrævet at undtage fællesskabsborgere fra udvisningsgrunden i § 4, stk. 1, nr. 7, men bestemmelsen vil ikke få samme praktiske betydning som over for andre udlændinge på grund af fællesskabsreglerne om social forsørgelse. I de tilfælde, hvor bestemmelsen er anvendelig, må den begrænses til klare tilfælde af subsistensløshed.

4. De øvrige udvisningsgrunde må antages at kunne opretholdes i forhold til statsborgere i fællesskabslandene. Som ved afvisning kan det dog efter omstændighederne blive nødvendigt at følge en mere tilbageholdende praksis, ligesom enkelte af bestemmelserne ikke vil få større praktisk betydning. Herom bemærkes følgende:

a. Forslagets § 4, stk. 1, nr. 1, der svarer til den gældende lovs § 6, stk. 1, nr. 1, er ikke udtryk for varetagelse af tredielandes fremmedretlige interesser, idet paskontrol alene foretages ved de nordiske ydergrænser, og den vil derfor kunne opretholdes i forhold til statsborgere i fællesskabslandene.

b. Udvisning som følge af overtrædelser af reglerne om tilmelding til politiet i forslaget § 4, stk. 1, nr. 5, der svarer til den gældende lovs § 5, stk. 1, nr. 3, vil kun finde anvendelse i særlige tilfælde. Statsborgere i medlemslandene, der i overensstemmelse med fællesskabsreglerne har fået opholdstilladelse her i landet, vil som nævnt ikke kunne pålægges meldepligt i videre omfang end danske stats-